

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Friuolæ excusationes, jeiunia præcepta detrectantium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

runte inedia sint commutaturi. Itaque *iudicium patris audite filij* Eccli. 3. 2.
(Ecclesiæ) & sic facite, vt salui sitis. Si parum est vobis, paruo contenti estote: si multum, obedite Ecclesiæ ieiunia præscribenti.

At seuerum est præceptum; grauis inedia; longa dies; impatiens venter, ingens consuetudo comedendi? Negantur calida. Nec panis satis conceditur. Additur pomum nanum, aut pannucium; libi buccæ; villum. Libare hoc est, non cœnare. Hæ voces sunt gulonum, & manduconum, & non tam corporis fomenta, quàm libidinis nutrimenta quærentium; atq; eorum, qui inediæ fræno imprimis indigerent. Nimirum, vt cæci, vident; & loquuntur, vt muti, hoc est, nihil, aut, quod ipsi non intelligunt, veri Polypi, qui, *vbi quidquid tetigerint tenent*; seu esculentum sit illud, seu poculentum. Heu quàm multum distant nostrorum sæculorum ieiunia, ab illa sanctissima antiquitate! Paulus & Antonius, & ipse magnus Elias dapsiliter sibi viuere videbantur, cum laticem libarent; cum, longo die, dimidium panem manducarent. Dei præcursor Ioannes, in vtero sanctificatus, locustas comedeat, & mel siluestre. Paximacijs contenti erant, qui sanctissimè, in claustris, vitam viuentes, vix habebant, quod tam seuera pœnitentia eluerent. Nunc scelestissimo cuique pane & aqua contentum esse, durissimum & intolerabile videtur. Quid ergo mirum, si sunt homines, qui de Dei Prouidentia queruntur; nulla enim illis est, nisi pinguissimæ culinæ prouidentia. Neglexisse se arbitrantur, si non quotidie *Pauus nequitie nidum in cacabo facit*. Oeconomum agit Deus, non dulciarium: prandia mittit, non promittit conuiuia: pasci vult suos, non distendi: sustentari cibus, non opprimi. Quamobrem etiam alijs, quos, non sine miraculo, nutriuit, necessaria dedit, non curiosa; coliphia, non crustula submitit, aut melimela. Et quando nos docuit orare, dixit: *Panem nostrum quotidianum da nobis hodie*, seu, vt alia lectio Matth. 6. 11. habet, *super substantialem*, τὸν ἄμβροτον enim, quod alij, *quotidianum*, S. Hieronymus *super substantialem* vertit; quasi tantum de Eucharistia & pane Angelorum solliciti esse debeamus; aut certè de diario & hodierno, non de crastino pane. Et quanquam, panis nomine, in diuinis, etiam alij hominum cibi intelligantur, non voluit tamen Christus à nobis peti ficedulas, aut alaudas, aut turdos, aut perdices & coturnices: multò minùs linguas psittacorum, Itaque pane prouisum est, quibus è cœlo sua missa est anno-

3. Reg. 17. 6.
Martial, lib.
13. 61.

V I.
Seuer. Sulp.
dial. I. c. 3.

na; aut certè rarissimè cibo preciosiore. Nam utique carnes, quas, cum pane, coruus Eliæ detulit, non erant castitæ, aut *solitariarum gustus attagenarum.*

Porrò, quod Paulo & Antonio contigit, id solitario etiam alteri atq; Abbati eius, Seuerus Sulpitius memorat euenisse. Haud longè ab eremo contigua Nilo, multa erant monasteria, è quibus, si qui maiorem virtutem mente concepissent, vt, acturi solitariam vitam, se ad eremum conferrent, non, nisi permittente Abbate, discedebant. Transgressis ad eremum, Abbatis ordinatione, panis, & quilibet alius cibus ministrabatur. Cuidam duo pueri eum panem detulerant, adeò innocentes, vt redeuntibus aspici miræ magnitudinis veniens obuiam, quasi incantata carminibus capi se, palliòq; inuolutam ad monasteriũ innoxiam deportari permiserit. Duodennis puer *Monasteriũ, quasi victor, ingressus, in occursum fratrum captiuam bestiam, resoluta pallio, non sine iactantia tumore, deposuit. Sed cum infantiam, fidem, atq; virtutem ceteri predicarent. Abbas ille altiori consilio, ne infirmior ætas insolesceret, utrumq; virgis compe-* scuit, multum obiurgatos, cur ipsi, quod per eos operatus fuerat Dominus, prodidissent: opus illud non suæ fidei, sed diuine fuisse virtutis: discerent potiùs, Deo in humilitate seruire, non in signis & virtutibus gloriari; quia melior esset infirmitatis conscientia, virtutum vanitate. Hoc ubi ille frater audiuit solitarius, & periclitatos infantulos serpentis occursum, & ipsos insuper multa verbera, victo serpente, meruisse, Abbatem obsecrat, ne sibi post hæc vllus panis aut cibus aliquis mitteretur. Iamq; octauus dies fuerat emensus, quo se homo Christi, infra periculum famis, ipse concluderat. *Arebant membra ieiunio, sed deficere meus cælo intenta non poterat. Corpus inedia fatiscibat, fides firma durabat: cum interim admonitus Abbas ille per Spiritum, vt discipulum visitaret, pia sollicitudine cognoscere cupiens, qua vitæ substantia vir fidelis vteretur, qui ministrari sibi panem ab homine nolisset; ad requirendum eum ipse Abbas proficiscitur. At ille, ubi eminens senem venire conspexit, occurrit ei obuiam: agit gratias, ducit ad cellulam. Cum ingressi pariter ambo, conspiciunt palmiciam spartam calido pane congestam, foribus affixam, de poste pendere: ac primum panis calidus sentitur odore, tactu verò, ac si ante paululum foco esset ereptus, ostenditur. Egyptij tamen panis forma non cernitur: obstupefacti ambo, munus cæleste cognoscunt: cum ille hoc Abbatis aduentu præstitum fateretur, Abbas verò illius fidei ac virtuti adscriberet: ita ambo cælestem panem*